

متن پرسش

این که در عرفان نظری گفته میشه هر حمد و ستایشی در اصل حمد و ستایش خدای متعال است، مثلا اگر از یک اثر هنری زیبا تعریف و تمجید کنیم در اصل ستایش هنرمندی هست که اون اثر رو پدید آورده است و در مرحله بعد ستایش و حمد خدایی هست که اون هنرمند رو خلق کرده و با ربوبیت خودش این استعداد رو در وجود آن هنرمند به فعلیت در آورده و در مجموع حمد و ستایش ما به خدا می رسد چون خدا بستر و زمینه تحقق اون پدیده ای که مورد ستایش ما قرار گرفته است را فراهم نموده و کار به حول و قوه او انجام شده؛ اما یه سوالی برای بنده پیش اومده، اما اگر ما بخواهیم با همین ترتیب استدلال کنیم نقطه مقابل این مسئله هم به وجود میاد، یعنی هر انتقادی از هر چیزی و در هر موردی هم که باشه به این ترتیب در نهایت به خدا بر می گردد و مطابق مبانی اسلامی ایمان داریم قطعا خدا کمال مطلق و خیر محض است و هیچ انتقادی بر او وارد نیست، این دو مطلب چگونه قابل جمع هستند؟! اگه میشه در این مورد توضیح بدهید.

متن پاسخ

اسمه تعالی: سلام علیکم: آنجا که حجاب و عدم کمالی در میان است، به خدا بر نمیگردد مگر علم به آن حجاب. که علم به حجاب، حجاب نیست علم است. موفق باشید